

РОЖДЕСТВЕНСКО СЛОВО

ВЕРТЕПЪТ ПРИНИМАЕТЪ НЕВМѢСТИМАГО ВЪСѢМИ, И ЯСЛИ ГОТОВЯТЪА ВОС-
ПРИЯТИ ЖИЗНЬ ВѢЧНЮ.

“Пещерата приема Тогова, Когото нищо сътворено не може да вмести, и
яслиите се готвят да приютят Вечния Живот”
(стихира от предпразненство на Рождество Христово)

Възлюбени в родилия се Богомладенец братя и сестри, чеда на Светата
Православна Църква!

С низ от безчетни раждания начева земният път на людете през времето и пространството, низ от безчетни умирения прекъсва тоя път. Първият вик, първата глътка въздух на новороденото и последният дъх на умиращия, пелените и погребалният саван бележат началото и края на този път. Но нима човек се ражда, за да умре? Не. Човек се ражда, за да живее и цялата вяра, цялата надежда, цялата радост, че животът е по-силен от смъртта, избликва от едно единствено Рождество, единствено непорочно Рождество от Майка-Девица сред този низ от безчетни людски раждания. Бедна пещера прие Младенец наглед като всички други, а ето, че в Негово Лице прие Тогова, Когото нищо сътворено не може да вмести; ясли за храна на животни приютиха Вечния Живот. Предвечният Син Божий стана Син Човешки. Дойде при нас, за да дарява, а не да взема, да дарява от Своята пълнота благодат въз благодат, дойде да дари Себе Си, та чрез смъртта Му да се избавим от зловещия ярем на смъртта. Дойде като Човек по-смирнен от всички човешки синове и в същото време неизмеримо по-могъщ от тях в дело и слово. Дойде понизен в образ на раб, ала водите и ветровете Го слушаха, людете Го следваха и злите духове бягаха от Него. Дойде кротък като Агнец, за да сподели с нас всичко наше освен греха ни. Дойде да ни помага — скръбните да утешава, болните да лекува, мъртвите да възкресява. Той дойде и пак ще дойде. А дотогава словото Му ще утешава, ще лекува, ще животвори и дириите Му по земята ще проблясват с небесен огън. И земният прах, и земната кал не ще ги заличат. До последния миг от съществуването на този земен свят тия дири ще светят и ще сочат пътя към Небето.

Ала не ще светят да чуе Богочовека, ни да Го види, мъчи се да засипе дириите Му със забвение, за да не го опалва небесният им пламък. Празнува светът с разгулно веселие Рождеството на Христа, а Самия Него не ще и да знае. Как и да поиска? Може ли изпълнените с езическо жизнелюбие работилници на греха и смъртта да пожелаят Тогова, у Когото няма нито грях, ни смърт? Както светът познава само своето, така и Животът познава свое-

то. Светът няма нищо в Този, Който победи света. Робите на света се изпълват със смърт, светът ги мами с хляб, а им дава камъни, мами ги с риба, а им дава змии, затрупва живота им пръст и тление; със смях и мамеща сласт ги зове светът по своите стъгди, за да изсмукват земната сладост от всеки отлитащ миг. Едва ли ще ги сепне дори коситбата на смъртта, пожънала за няколко мига стотици хиляди човешки същества при неотдавнашното страховито бедствие в Югоизточна Азия. Уви, не чува глухият силния гръм, а безсрамният – гласа на Божията заповед (св. Ефрем Сириец). Несекваща горчилка и неугасим огън трупат във вечността робите на света, от черно време тъкат черна вечност, ала нехаят, упоени от насладите на земното жизнелюбие, за което вечност просто няма.

А синовете на живота вървят подир кроткия си Пастир, слушат гласа Му, с пот и труд изхвърлят света от себе си, изхвърлят от себе си смъртта и се изпълват с живот, и то с живот вечен, понеже се хранят с Хляба на живота, слязъл от небето. За тях, синовете на живота, Христос Господ е „гръд и дихание на живота; от Неговия живот мъртвите сучат и оживяват“ — според красните слова на свети Ефрем Сириец. Тъкмо тия изпълнени с добромислие синове и дъщери на живота не биха се поколебали да положат душите си за своите ближни. Тъкмо техните души раждат живот, който с огъня на Светия Дух прогонва похотите на света, прогонва смъртта и дарява радост, надвишаваща всичко земно, всичко смъртно, всичко тленно; радост в родилия се Христос Бог, радост, която ще разкрие неизчерпаемата си пълнота в благословеното царство на Отца, Сина и Светия Дух, Троициния Бог, Комуто подобава слава и благодарение, чест и поклонение сега и всякога, и във вечни векове! Амин.

Честито Рождество Христово!

† *Триадицкий епископ Фотий*